

Povedat' MOTÝL

**PREPÁČ
NESTAČÍ**

Silvia Koscelanská-Hajdučková

Povedat'

PREPÁČ NESTAČÍ

Silvia Koscelanská – Hajdučeková

Copyright © Silvia Koscelanská – Hajdučeková 2014
Design © Motýl' design 2014
Cover photo ©Darren Baker/Fotky&foto.sk
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl' 2014

ISBN: 978-80-8164-032-2

Povedat'

PREPÁČ NESTAČÍ

Silvia Koscelanská – Hajdučková

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Alexandra

„Arrivederci, Italia. Ciao, Paolo!“ lúčila som sa v duchu, sotva sa lietadlo odlepilo od zeme. Až dnes som pristúpila na jeho hru a dala mu definitívne *zbohom*.

Keď sa pred rokmi rozhodol, že ma opustí, bola som nútená to rešpektovať. Nemala som zbytočné slová, iba som tajne vyronila niekoľko slaných slz.

„Prečo?“ kričali moje ubolené vnútornosti. Rozbolela ma nielen hlava, ale aj celé telo. Bol si mi priateľom do slnečných dní aj prudkého lejaka a teraz sa rozchádzame! Vieš, ako to bolí? Najradšej by som zrúkla, ale dala som mu sľub a ten som aj dodržala. Aj preto naša rozlúčka prebehla dôstojne, bez hysterického cirkusu. Teraz sedím v lietadle zbavená poslednej pamiatky na našu lásku – domu na slnečnej Sardínii a premýšľam, či robím dobre, keď som sa rozhodla vrátiť domov. Mhm, domov...

Nočný let do Bratislavy nebol naplnený, čo mi vyhovovalo. Sedela som sama, bez otravných spolusediacich. Hlavu som slastne oprela o čalúnenú opierku a privrela oči.

Aj vtedy, pred dvadsiatimi rokmi, v roku *tisícdeväťstodevätidesiattri*, som mala takmer počas celej jazdy zatvorené oči, aby som zabránila slzám, ktoré sa chceli každú chvíľu dostať von. Nikomu som nič nepovedala, iba som sa rýchlo zbalila a večer sadla k Ronymu do auta, aby ma z toho hnusného Slovenska navždy uniesol.

Presne toto som mu povedala dva dni pred odchodom, keď ma uplakanú pozval na pohárik do baru neďaleko našej ulice. Pohárikov bolo nakoniec viac a ja, dobre pripitá, som sa okamžite chopila príležitosti ísť pracovať do Čiech.

Rony, inak celkom fešák, mi ponúkol prácu v podniku svojho kamaráta v stovežatej Prahe.

Pamätám si, že vlečúce sa dva dni do odchodu som ledva prežila. Nevedela som sa dočkať, kedy už vypadnem za hranice svojej domoviny. Nič ma tu nedržalo. Absolútne nič! Vlastne, ani nikto, aby som povedala pravdu. Nezadržala by ma ani teta Giza, ktorá sa nado mnou zľutovala a vzala do podnájmu. Iba jej mi bolo trocha ľúto. Nikoho viac! Aj preto som jej hneď z prvej benzínky za hranicami zavolala a sucho oznámila, že moju izbu môže prenajať niekomu inému, lebo tak skoro sa nevrátim. A možno sa nevrátim vôbec, užkrnula som sa vnútri svojej duše.

„Alexa, a to sa patrí odísť bez rozlúčky? Ja nem z kameňa! Dušička, vieš, ako som preľakla, keď na stole našla lístok s kettô slovami a podpisom?“ kárala ma svojou typickou maďarskou slovenčinou.

Jej výčitky ma mätali ešte dlho. Skutočne som jej nechala iba krátky odkaz. *Nehľadajte ma, Alexa.*

Teta Giza sa odo mňa snažila vymámiť, kde sa momentálne nachádzam, ale ja som sa iba zasmiala a povedala, aby nebola zvedavá, lebo bude skoro stará. Tupaňa, hneď som si v duchu vynadala. Šesťdesiatpäťročná Giza mladosťou skutočne neoplýva. Duchom možno, ale telom... Viac sa odo mňa nedozvedela. Jej ďalšia zvedavá otázka mi zapichla do srdca doslova dýku, a tak som slúchadlo jednoducho položila.

Pripomenula som sa jej až o rok neskôr vianočnou pohľadnicou a pripísala aj svoju adresu. Odpovede som sa však nedočkala. Mohlo sa stať, že medzitým aj zomrela. Kto vie.

Prvú ranu v živote som dostala krátko po šestnástich narodeninách. Rodičia sa vybrali vtedy na dovolenku do Chorvátska. V máji oslávili dvadsiate výročie svadby a pri Jadrane si chceli vychutnať druhé medové týždne. Mhm, chceli. Nepozornosť šoféra autobusu, v ktorom cestovali, ich

stála život. Doteraz sa na tú reportáž v televíznych novinách pamätám. Babičke sediacej vedľa mňa som vravela, aké to musí byť strašné, ak niekto usilovne šetrí, aby si aspoň zo pár dní poleñošil pri mori a nakoniec k nemu ani nedôjde. A potom som zbystrila sluch. Keď reportérka oznámila názov cestovky, zahmlilo sa mi pred očami.

Babičku sme museli so strýkom Oskarom kriesiť. Dozvedieť sa, že jej zomrela dcéra, a ešte aj z televízie, by vzalo aj človeka tvrdého ako skala. Jediným pozitívom bolo, že o dva roky som mala vstúpiť do komnaty zvanej dospelosť, a tak úrady nerobili zbytočné príehady a nechali ma u starkej. Vyďýchla som si – môžem aj naďalej bývať doma, v poschodovom dome na predmestí Košíc.

S rodičmi aj babičkou sme obývali prízemie, strýko so svojou rodinou poschodie. Do domu sme sa nasťahovali, keď som mala desať rokov. Rodičia sa tak rozhodli po dedičskom konaní po dedkovi. Náš trojizbák predali, prašule uložili na knižku.

Do svojich šestnástich som žila v tom, že bývam vo svojom. Až neskôr som sa dozvedela, aký to bol omyl! O tom však až neskôr.

Smútok za rodičmi mi pomohla zahnať moja najlepšia kamarátka a zároveň aj spolužiačka Julka.

Obe sme si padli do oka hneď v prvý deň nástupu do gymnázia. Možno aj preto, lebo sme meškali a ušlo sa nám miesto v prvej lavici. Bola mi ako sestra, ktorú som nikdy nemala. Ani brata. Bola som totiž jedináčik. Trávili sme spolu každú voľnú chvíľku, až kým sa Júlia nezarachla do Ľuboša. Nič som jej však nevyčítala. Lásku som jej dopriala. Veď aj na mňa raz príde „šóra“, smiala som sa v duchu, keď sa poniektoré spolužiačky začali uškŕňať, že som asi jediná z triedy, ktorá nemá chalana.

Nebola som škaredá, nekrívala som ani som nemala iný telesný nedostatok. Naopak, vždy, keď som sa pozrela do

zrkadla, uvidela som v ňom milú tváričku so smejúcimi sa modrými očami. Ani postavu som nemala na zahodenie. Prsia v plnom rozpuku, nohy ako gazela, pevné bruško.

Chalani ma jednoducho nezaujímalí. Možno to bolo aj preto, že som bývala v jednom dome s maminým bratom Oskarom, ženatým s Agátou, dobrou rafikou a ich synmi, mojimi bratrancami, ktorí mi v tom veku poriadne liezli na nervy. Nakoniec, aj ja im.

Gabo aj Ďuro mali sprosté reči, typické pre mladíkov, ktorí si myslia, že ak majú devätnásť a dvadsať, patrí svet len im. Neraz do mňa provokačne rypli, aby mi dali najavo, že ma majú iba za malú žabu.

Sexistické reči, že sa vyvíjam a mením na samicu, som si po výdatnom plači prestala všímať. Poradila mi to stará. A mala pravdu. Načo sa trápiť nad debilmi? Určite im k tomu dopomáhala aj teta Agáta. Nikdy ma nemala rada. Tak ako ani švagrinú, moju mamu. A nenormálne ju srdilo, že jej synáčikovia nie sú v škole takí šikovní ako ja. Jednoducho, naše rodinné vzťahy neboli také ideálne, ako ukazujú v sladkých amerických filmoch, v ktorých všetci držia pri sebe.

Ktovie, čo je s nimi teraz? Ako žijú? Oženili sa? Majú aj deti? Pýtala som sa v duchu, keď ma pochytila nostalgia za domovom.

Neraz som s trepotajúcim srdcom pomyslela aj na Gaba, s ktorým ma zväzovalo malé tajomstvo. Keby mi niekto povedal, že raz príde čas, keď uzavrieme mier, vysmiala by som ho. A predsa sa stalo! Mier sme naozaj uzavreli. A ešte ako sladko!

Láska si ma napokon predsa len našla. Bola som štvrtáčka, keď sa do mňa zalúbil (podľa rebríčka báb v triede) druhý najkrajší spolužiak, Samuel, dobre stavaný blondiak s očarujúcim pohľadom zelených zreničiek. Prvenstvo patrilo čiernovlasému Martinovi s ocelevomodrými očami. Spolu-

žiačkam sa konečne zavreli ústa! Vedela som, že aj napriek tomu, že mali chalanov, ani jedna by Martinovi či Samovi neodolala. Tak som sa v duchu smiala! Natešená, že sa mi oplátilo čakať, lebo som zožala výbornú úrodu. Pche!

So Samom sme si boli veľmi podobní. Tiež sa dovtedy o dievčatá nezaujímal. Jeho srdce aj duša patrili len futbalu. Nie nadarmo sa však vraví: športom k invalidite. Po druhej operácii menisku dostal na výber – futbal alebo zdravie. Vybral si to druhé, i keď na čierno-bielu loptu nezanevrel a svojich spoluhráčov pravidelne sledoval.

„Odkedy sa vláčiš so Samom, nemáš už na mňa čas,“ vyšplechla raz Julka. Normálne ma dorazila!

„Netrep somariny. Veď som s tebou vždy, keď mám od Samka voľno,“ silene som sa zasmiala. Hnevalo ma, že mi odrazu vyčíta to, čo som jej nikdy, keď chodila s Ľubošom, nevyčítala. Mala som však priveľmi mäkké srdce. Ulútostilo sa mi jej a snažila som sa ju zapájať do spoločných aktivít, čo, samozrejme, časom začalo prekážať Samkovi. Zopárkrát mi dal najavo, že nemusím so sebou vždy ťahať privesok.

Blížil sa čas stužkovej a trieda sa vďaka skúšaniam programu stmelila do celku v duchu hesla: *Jeden za všetkých, všetci za jedného*. Odzrkadlilo sa to aj na Samovom prístupe k Julke. Vydýchla som si. Konečne našli spoločnú reč.

Po stužkovej sa stala z triedy výborná partia. Chodievali sme na chaty spolužiakov alebo si len tak posedieť do kaviarne. Trápiło ma len jedno. Odkedy dal Ľuboš Julke kvôli akejsi Vande kopačky, nikoho si nenašla.

„Celkom mi to vyhovuje. Onedlho budú maturity. Iba by som sa pri učení zbytočne brzdila. Nateraz si vystačím aj s vami,“ povedala, keď som sa jej pýtala, či ju nemrzí, že je sama.

Prišiel deň, keď naša trieda vyletela zo školy ako roj divých včiel. So šťastným úsmevom, hlbokým výdychom a papierom o zložení skúšky dospelosti. Hneď na druhý deň sme

to mali osláviť na chate Martinových rodičov. Julka sa tešila ako malá. Badala som, že poškuľuje po Maťovi. Ten sa však nechytal.

Tiež som sa tešila, že strávim víkend inde ako doma. Agáta mi poriadne liezla na nervy. Sotva som mala trochu voľna, už ma hnala do nejakej roboty.

„A čo som nejaká slúžka?“ odvrkla som.

„Nie, si však žena. Kto iný ťa má naučiť ženské práce, ak nie ja?“ oponovala Agáta aj s dodatkom, že som už dosť stará na to, aby ma len ofukovali.

Cestou domov zo školy som sa v mysli už balila. Nohavičky, teplý sveter, keby sa ochladilo, náhradné nohavice, zubnú kefku aj pastu.

Pred domom som zbadala sanitku. Tvár mi pobledla a na všetko, čo som si chcela uložiť do batoha, som razom zabudla. Moje zlé tušenie sa potvrdilo. Babička sa predomnou snažila tváriť, že je všetko v poriadku, ale keď si myslela, že ju nevidím, bolestivým stonom dávala voľný priebeh. Darom som ju prosila, aby zašla k lekárovi. Vždy len mávla rukou a povedala, že jej nič nie je a iba zbytočne zveličujem. Aj pred Oskarom som spomenula, že sa mi stará mama nepozdáva. Nepochodil ani on. Zataľala sa. Mohli sme sa postaviť aj na mihalnice, k lekárovi sme ju nedostali.

Keď som už bola blízučko nášho dvora, babičku nakladali do sanitky. Bola taká krehká. Akoby sa za pol dňa, čo som nebola doma, scvrkla.

„Čo sa stalo?“ opýtala som sa strýka stojaceho pred bránkou.

„Infarkt,“ zašepkal.

Moja radosť z ukázkového maturitného vysvedčenia sa pomínula. Stará mama mala byť prvá, ktorá sa mala tešiť z môjho úspechu.

„Poď dnu,“ začula som za chrbtom, keď som ako omámená pozerala za odchádzajúcou sanitkou.

O dve hodiny volali z nemocnice. Zoslabená starká infarktu podľahla. Sedela som v izbe a nechápavo pozerala do neznáma.

„Alexa, čo tu sedíš takto potme?“ vypytoval sa Oskar. Ani som nepostrehla, kedy vošiel do izby. „Pod' k nám, nebuďeš tu predsa sama,“ pohladil ma po čokoládových vlasoch. „Ešte si sa nám nepochválila s vysvedčením,“ karhal ma nako.

„Nebolo to až také dôležité,“ zafňukala som a podala mu papier.

„Šikovnica,“ usmial sa Oskar, keď zbadal, že sa naňho škeria dve jednotky a dve dvojky.

„Tak tu neseď a hybaj hore. Určite si celý deň nejedla. Máme sviečkovú,“ lákal ma a ja som zrazu pocítila preukrutný hlad.

„Agi, naber Alexe sviečkovicu,“ povedal Oskar. „Dnes má veľký deň, zaslúži si ju. Maturitné vysvedčenie má de luxe,“ dodal a očkom mrkol po svojich synoch sediacych na kuchynskej lavici.

„Aj tak jej to bude nanič, keď sa o seba nevie postarať,“ zadrapla Agáta. Nikdy nedokázala prežrieť, že som sa vždy učila lepšie ako Gabo a Juraj. Tí ukončili len učňovku.

„Nie každý má bunky na všetko,“ odsekla som a škodoradostne pozorovala tetinu červenajúcu sa tvár. „Niektorí vie variť, iní zasa počítat,“ dráždila som ju. Veľmi dobre som vedela, že moje slová ju dožerú aj napriek tomu, že kde mohla, tam sa chválila, akí sú jej chlapci šikovní kuchári. Možno aj boli, ale len v jej očiach. Doposiaľ sa nestalo, aby ma čo len raz jeden z nich zavolať ochutnať svoje kulinárske umenie.

Nakoniec som sa k večernému jedlu ani nedostala. Agáta nazvala moje slová sprostými poznámkami a spustila rečnícky prejav o tom, aká som rozmaznaná, lenivá ako voš, neschopná zastať sa poriadnej roboty okolo domu. Ďalej pokračovať nemusela, surovo som jej skočila do reči.

„Koľko pýtaš za tento plátok mäsa a tri knedle?“ prepichovala som ju očami.

„A už mám toho dost!“ vykrikol Oskar. „Máme smútok a vy sa ani dnes neviete pokojne pohovárať?!“ buchol pästou po stole. Fíha, takého rázneho som ho ešte nezažila.

„Teta Agáta, prepáč,“ povedala som priškrteným hlasom. Bolo mi to síce proti vôli, ale urobila som tak kvôli strýkovi.

Nič, žiadna odpoveď. Počuť bolo iba tikot hodín. Vtedy som si uvedomila, že okrem Samka a Julky už asi naozaj nemám nikoho.

Zišla som dolu, do nášho bytu a zavolała Samkovi. Nepáčilo sa mu, že nepôjdem na chatu, aby sme spolu s ostatnými oslávili náš vstup do dospelosti, ale pochopil, že teraz mám v hlave úplne iné veci než bujaré oslavy.

S Julkou som sa stretla až na pohrebe. Samko neprišiel. Ležal v posteli so silnou nádchou a horúčkou. Našťastie, Oskar sa rozhodol, že kar nebude, a tak som s úľavou v duši zašla s Julkou do našej obľúbenej kaviarne. Chcela som prísť na iné myšlienky.

Aj som prišla. Julka mi opísala priebeh oslavy na chate. Niet divu, že Samo ochorel. Neboli to oslavy, ale hotové orgie! Už som neľutovala, že som tam nebola. Alkoholu som sa vyhýbala ako čert krížu, cigarety mi smrdeli a pozeráť sa na ľudí, ktorí sa začínali podobať na zvieratá, ma nelákalo. Julka však bola spokojná – tvár jej žiarila, oči sa usmievali.

Moja, ty si si určite prišla na svoje. Nech! Veď ti doprajem, pousmiala som sa v duchu.

Domov som sa vrátila veselšia. Babičkina smrť ma už tak nebolela.

„Si priveľmi mladá, aby si sa musela toľko umárať,“ zneli mi v ušiach Julkine slová. „Viem, stratila si rodičov aj starkú, ale máš ešte strýka. Nezostala si úplne sama,“ dohovárala mi a ja som iba mlčky prikyvovala.

Bodaj by si mala pravdu, prihovárala som sa jej v myslí. V ten večer, keď sme sa s Agátou pochytili a ujo Oskar sa ma ani len slovom nezastal, bol pre mňa stále čerstvou a boľavou spomienkou.

„Alexa, poď na chvíľu k nám,“ začula som Agátu, sotva som vošla do dvora. Hlas mala akýsi ľadový.

Zľakla som sa. Urobila som niečo zlé? Srdce sa mi rozbúšilo.

„Vyzuj sa!“ Agátin hlas sa premenil na ľadovú kryhu.

Ejha, čosi sa deje. Nezvykne byť až taká prísna. Poslušne som sa vyzula, ale papuče som nenašla, preto som vošla dnu naboso.

„Sadni si. Musíme sa vážne porozprávať,“ ukázala Agáta na voľné miesto pri kuchynskom stole. Za ním už sedeli aj ujo Oskar, Gabo a Ďuro.

„Nebudem chodiť okolo horúcej kaše, prejdem hneď k veci. Dom je už dávno prepísaný na tvojho strýka. Starká si želala, aby sa o teba, ak sa pominie, postaral. Si už však dospelá a na nejakú opateru nie je dôvod. Odteraz si zodpovedná sama za seba. Ako si ustelieš, tak budeš spať,“ povedala prísny hlasom s príchutou škodoradosti.

Prikývla som. „Máš pravdu, budem sa musieť o seba postarať. Akurát neviem, z čoho budem žiť, kým budem študovať,“ odpovedala som potichu. Až teraz mi docvaklo, že na štúdium masmediálnej komunikácie v Prešove potrebujem aj peniaze. Aj na cestovné, stravu, oblečenie a ostatné veci potrebné na život.

„Zásah, konečne ti to došlo,“ pozerala na mňa Agáta zvláštnym pohľadom. Vyškierajú sa jej oči alebo sa mi to len zdá? Má v nich čudný lesk či zlobu spojenú s výsmechom a opovrhovaním?

„Ako som ti už povedala, dom je napísaný na Oskara,“ zopakovala.

„Agi, daj jej ešte čas,“ ozval sa strýko.

„Sklapni,“ zasyčala Agáta. Nedala sa zastaviť a pokračovala. „Musíš sa vysťahovať z domu.“

Vypleštila som oči. „Prečo? Veď aj ja som po starej mame dedičkou,“ namietla som vedomá si svojej pravdy.

Agáta sa rozosmiala. „Si hluchá?!“ skríkla tak hlasno, až som od ľaku podskočila. „Ešte raz opakujem. Dom patrí len nám. Akou si ty len dedičkou, preboha? Čo chceš dediť?“ usmievala sa na mňa ako mesiačik na kope hnoja. „Neboj sa, nedáme ti zahynúť,“ vstala a zo šuplíka kuchynskej linky vybrala akúsi obálku.

„Tu sú peniaze, ktoré zvýšili. Starká mala čosi našetrené. Časť sme použili na pohreb, zvyšok je tvoj,“ hodila mi obálku pred nos. Podľa jej hrúbky som súdila, že závrtná suma sa v nej určite neukrýva.

„Takže, Alexa, zajtra sa zbalíš a odídeš. Dolné izby potrebujeme pre seba,“ dodala takým tónom, aký sa nedá ani len opísať. V jej slovách sa miešal hnev, zlomyseľnosť, sarkazmus, povýšenectvo, škodoradosť.

Okamžite mi došlo, že vie aj o peniazoch, ktoré mi zostali po rodičoch. Žiaľ, veľa ich nebolo. Naši si ani v tom najhoršom sne nepomysleli, žeby mohli skončiť tak, ako skončili. Napriek tomu, že na dovolenku cestovali autobusom, doma si poriadne užívali. A aj ich pohreb čosi stál. Zostalo mi po nich mizerných niekoľko tisícok.

„Kam mám však ísť?“ mala som slzy na krajíčku.

„Kde len chceš. Azda je na svete málo miesta?“ vyštekla.

Viac vravieť nemusela. Pochopila som, že ak neodídem dobrovoľne, totálne mi znepríjemní život. A ja som už plameňov, ktoré šľahali spod kotla v pekle, mala dosť. Agáta mi dala jasne najavo, že aj napriek tomu, že som stratila rodičov a teraz aj starkú, ju moja osamelosť nedojme. Absolútne!

Vstala som od stola, schmatla obálku a tresla za sebou dverami. V ten večer sa v mojom srdci usadil veľký balvan.

Sedela som na sedačke a plakala. Kam pôjdem? Odrazu som prestala mať chuť žiť.

Do izby vošiel Gabo. Prisadol si ku mne a pritúlil ma k sebe.

„Mama ti nepovedala pravdu,“ šepol mi do vlasov.

„Akú pravdu?“ potiahla som nosom.

Gabo mi podal papierové vreckovky a ja som si až vtedy uvedomila, ako sa zmenil. Veľmi. Nikdy nebol ku mne taký vládny ako teraz. Nikdy ma neobjal, vždy mal iba sprosté pubertálne reči. Pudovo som sa od neho odtiahla.

Gabo vstal a prešiel do kuchyne. Vrátil sa s dvoma pohármi a fľašou červeného vína. Otvoril ju a nalial nám štedrú dávku. Podrobne som ho študovala. Ani som nezbadala, kedy tak zmužnel. Uhry z tváre mu zmizli a namiesto nich sa črtalo teraz jemné strnisko. Svaly pod košeľou sa mu napínali, neposlušné čierne vlasy premenil krátkym moderným strihom na pekný účes.

„Pripime si na babkin večný odpočinok,“ podal mi pohár. Poslušne som si s ním priťukla a ešte poslušnejšie polovicu vypila. Bez toho, aby som si uvedomila, že je to alkohol, ktorý som od seba doteraz odsúvala.

„Neviem, čo sa s mamou deje,“ začal rozprávať, pričom zhlboka vzdychol. „Odkedy otec prepísal dom na ňu, je panovačná.“

Prudko som na Gaba pozrela. „Dom patrí jej?“

Prikývol. „Preto bol otec ticho. Nemohol povedať ani pol slova proti tvojmu vysťahovaniu. Lepí mu. Ak by sa postavil proti nej, vyhnala by aj jeho.“

„Vidiš, a ja som si myslela, že...“ nedopovedala som. Gabo mi priložil prst na pery.

„Keby nám na tebe nezáležalo, neprišiel by som za tebou.“

„Vám? Veď si prišiel iba ty,“ frkla som. Urazená, že tak neurobili aj ujo s Ďurom.

„Musel som vypadnúť. Doma začínalo byť dusno. Otec si

otvoril fľašu vodky a brat odišiel pre istotu za kamošmi. Ani jednému z nás sa nechcelo počúvať matkine zádrapky. Keby si počula, ako nás buzeruje,“ opäť vzdychol a do pohárov dolial víno. „Daj si,“ núkal ma.

„Veď sa opijem,“ zaprotestovala som s úsmevom. Už som sa cítila lepšie a ľahšie. Aj pocit osamelosti sa kdesi potichu vytratil.

„Raz sa opiť môžeš, nie?“ pousmial sa. „Ak to na ňu príde, ziape ako divá. Neustále sa vyhráža, že keď ju poriadne naserieme, vyhodí nás z domu. Ešte to nikto nevie, hovorím to len tebe, ale predbehnem ju. O dva dni odchádzam do Írska. Aspoň ma nebude musieť vyhadzovať,“ uškrnul sa a pozrel na mňa dobráckymi očami.

Za ucho mi založil pramienok vlasov a pohladil ma po líci. „Je mi ľúto, že si rozumieme až teraz.“

Mlčala som. Odrazu som nemala slov, lebo aj ja som si so smútkom pomyslela to isté. Doteraz sme na seba len zazerali, mali podpichovačné reči a teraz...

„Máš už frajera?“ zmenil tému. „Ja som sa so svojou nedávno rozišiel. Akosi sme si prestali rozumieť. Zora by len večne vysedávala v podnikoch či sa natriasala na diskotékach. A mňa to už prestávalo baviť. Dlho však sama nezošla. Má nového nabijaka,“ spovedal sa mi.

„Môj sa volá Samo a chodíme spolu do jednej triedy. Fajn chalan,“ zapípala som. „Chodíme spolu sedem mesiacov.“ Ďalej som pokračovať nemohla. Gabo ma očami doslova hypnotizoval a mne bolo odrazu horúco. Žeby z vína?

„Veď aj ty si super baba. Kedysi by mi bolo jedno, s kým sa vláčiš, ale teraz by som každému, kto by sa ti snažil ublížiť, rozbil papuľu. Keď som dnes počúval matku, mal som sto chutí jej vylepiť, aby sa spamätala. Lenže na ženu a rodičov nikdy ruku nepoložím,“ dušoval sa. On, ktorý sa ešte pred časom veselo mlátil s každým, ak sa ho dotkol čo i len slovom.

Čo sa to stalo, že sa tak zmenil? pýtala som sa v duchu. Gabo akoby počul moje myšlienky. Povedal, že sám nevie, kedy dozrel ani čo ho osvietilo. Je zrazu pokornejší. Prestal byť prchkým, nad hlúpyimi rečami len mávne rukou.

„Nechaj si pre seba, že sa chystám do Írska, dobre? Naozaj to nikto nevie. Si prvá, ktorej som sa zdôveril.“

„Sľubujem,“ vyhrŕkla som, poctená jeho náhlou dôverou. „Aj tak sa zajtra musím odpratať a pochybujem, že by niekto z vás moju spoločnosť ešte vyhľadával.“

Gabo zvažnel. „Kam pôjdeš?“

Pokrčila som plecami. „Keby som vedela,“ povzdychla som. Napriek tomu, že mi v hlave vírili otázniky nad budúcnosťou, cítila som sa pokojná.

Gabo nám opäť dolial. Už som neprotestovala. Víno mi stúpalo do hlavy, ale bolo to zatiaľ v norme. Bola som len lahulinko pripitá.

„Keby som tu zostal, navštevoval by som ťa. Naozaj ma hnevá, že sa až teraz vieme tak od srdca porozprávať. Lenže čas už nevrátim. Nevadí, život ide ďalej. Dajme si a pome sa,“ hovoril tak uvoľnene, že som sa neudržala a vybuchla nie do smiechu, ale doslova rehotu.

„Prestaň, lebo v momente sa tu objaví moja matka a máme po seanse. Radšej dopi.“ Gabo ma síce karhal, ale kútikmi úst mu šklbalo.

Položila som prázdny pohár na stôl a oprela sa mu o hrud. „Aj mňa to mrzí. Už na to nemyslime. Minulosť patrí do koša. Nehnevám sa na teba, ak ti ide iba o to.“

Gabo ma tuho stisol a pomaly otáčal k sebe. A potom ma pobožkal! Nie na líce, čelo alebo do vlasov. Priamo na pery. Bol to bozk, pri ktorom mi prebehla telom elektrina. Bozkávali sme sa aj so Samom, ale toto bolo čosi iné. Taký pocit som nemala ani vtedy, keď sme sa so Samom milovali. Dokelu! Čo sa to so mnou deje? Prečo nechávam Gaba, aby ma objímal a bozkával? Pritom to tak krásne chutí... Keby

sa v tej chvíli nehral môj jazyk s Gabovým, aj by som sa kvôli slastnej chuti oblizla.

Práve som vložila do tašky posledný sveter, keď sa dvere prudko otvorili a stála v nich Agáta. Ak by som sa vyjadрила, že vyzerala ako bohyňa pomsty, bol by to len slabý odvar. Také zlovestné oči nemá možno ani sám diabol.

„Už si zbalená?“ pozrela na pripravený kufor aj cestovnú tašku a spokojne prikývla. „Dobre, lebo ešte dnes tu musím poriadne vyvetrať.“

Nevedela som, čo tým myslí a ani ma to nezaujímal. Načo aj?

Vykukla som von oknom. Pred brámkou čakali Julka so Samkom. Aspoň tí mi zostali. Duša mi posmutnela.

Vyšla som na poschodie, vyzula sa, aby Agáta nemala zbytočné reči a vošla dnu. Ujo Oskar aj Juraj sedeli za stolom v kuchyni. Gaba som nevidela, ale neušlo mi, že v miestnosti panuje podozrivé ticho.

„Prišla som sa rozlúčiť,“ šepala som, lebo hlas mi začal ako si odchádzať. Strýko na mňa pozrel hnedými očami, lesknúcimi sa od zadržívaných slz.

Ani Ďurovi nebolo dvakrát do smiechu. Kdeže je ten frajer, ktorý si voči mne nikdy neodpustil prihlúplu pripomienku? Oči sa mi pousmiali.

„Alexa, je mi to všetko...“ Prudko som na Oskara pozrela, a nedala mu tak dohovoriť. Načo aj? Aby ma zbytočne balamutil?

„Netreba z toho robiť drámu,“ pozrela tvrdo na manžela Agáta. „Prišla sa rozlúčiť. Aspoň je slušná,“ uškrnula sa. Nenormálne ma naštvála, ale ovládla som sa. *Neurobím ti radosť, striga jedna! Zachováš si dôstojnosť, ako sa na dámu patrí.*

„Nič si z toho nerob a nesmúť za mnou. Viem, že Agáta je rázna žena a vždy docielí, čo chce, aj keby mala ísť cez

mŕtvolu,“ usmiala som sa na uja, ale vnútro mi vrelo. Najradšej by som mu vykričala, že je sprostý tučmák ovládaný rafikou, neschopný postaviť sa k veci ako chlap. Darmo, papuče budú vždy vhodným artiklom – či už ako darček pod stromček alebo na to, aby žena mohla ovládať svojho muža.

„Kam pôjdeš?“ opýtal sa Ďuro.

„Neviem,“ rozšafne som mykla plecom. Hereckú rolu – je mi to úplne jedno – som hrala celkom pôsobivo. Len Boh vedel, ako v duchu zúrim.

Nad nespravodlivosťou v živote, ľahostajnosťou zo strany rodiny aj sebaľútosťou nad vlastnou bezmocnosťou.

„Tak sa majte. Ak som vám niekedy ublížila, odpustite. Zbohom!“ rýchlym krokom som vycúvala z kuchyne. Bála som sa, že telo ma zradí a môj smútok vyjde na povrch. Toto som dovoliť nesmela. Ani za nič!

Dvor som opúšťala so zdvihnutou hlavou. Presne ako sa na kráľovnú patrí. Samovi som podala kufor aj tašku, aby ich uložil do auta požičaného od otca. Poslednýkrát som s vypnutou hrudou a ľadovými očami pozrela do okien strýka Oskara. Zbadala som, že v jednom z nich sa pohla zácłona. Stál za ňou Gabo. Poslala som mu vzdušný bozk a rýchlo sadla do auta.

Teta Kristína, Julkina mama, sa snažila, aby som sa cítila u nich v ten podvečer naozaj ako doma. Z taniera predou mnou sa usmievali zapekané palacinky s tvarohom, ktoré pripravila na moju počesť. Vedela, že ich zbožňujem. Lenže ja som sa v nich len babrala. Hlavou mi dookola vírila myšlienka, kam pôjdem. Nemôžem bývať u Julky donekonečna. To mi bolo jasné už vtedy, keď sa ponúkla, že ma prichýlia.

„Alexa, nechutí ti?“ pozrela sa na mňa teta Kristína ustarostenými očami.

Namiesto odpovede vyšiel zo mňa hlboký a ťažký vzdych.